

§ 47.

Medens Regjeringsforlaget har bortkastet de nu gjældende Bestemmelser om Aldersgrænser for de forskjellige Officerklasser og i disses Sted har optaget en Bestemmelse om, at et vist Antal Forfremmelser bør finde Sted i hvert Aar, formener Mindretallet, at Aldersgrænsen bør bibeholdes, men suppleres med den af Ministeriet foreslaaede Bestemmelse. Sen lang Aarrække har man søgt at tilveiebringe et jævnt Avancement i Officerskorpset og navnlig søgt at indgaa større periodiske Reduktioner, fordi enhver Saadan med Nødvendighed drog en anden efter sig, idet Klassen ved hver Reduktion fyldtes med forholdsvis unge Mænd; hvad der selvfølgelig bragte Afgangen af naturlige Grunde til at standse i længere Tid og forarsage, at Officererne igjen stode længere i de lavere Klasser og bleve for gamle. Den naturlige Maade at fremkalde et nogenlunde jævnt Avancement i et saa lidet talrigt Korps, er en Aldersgrænse for hver Klasse, og Bortkastelsen af disse maa derfor betragtes som et bestemt Tilbagekridt, thi saafremt Regjeringens Forslag antages, vil dette fremkalde en periodisk Reduktion hvert 4de Aar, idet man neppe tør paaregne Afstedigelse af i Dvrigt brugbare Folk, før Loven tvinger Regjeringen dertil, altsaa en Reduktion af 14 pCt. af Antallet i de 3 øverste Klasser hvert 4de Aar. Derimod finder Mindretallet Grund til at foreslaa, at Regjeringens Forslag optages som en Supplementbestemmelse, der vil være hensigtsmæssig, naar Forholdene stille sig saaledes, at Aldersgrænserne i en længere Aarrække ikke tilveiebringe den fornødne Forryngelse i de forskjellige Klasser.

Al Hensyn til sin tidligere Udtalelse om Uafstikigheden af at kunne skaffe flere civile Stillinger, i hvilke Officerer kunne ansættes, samt i Betragtning af den Vanskelighed, der er forbunden med at skaffe sig en ny Livsvirksomhed efter det fyldte 45de Aar, tror Mindretallet at burde foreslaa den absolute Aldersgrænse for Premierlieutenanterne nedsat til 42 Aar; hvorved det ikke kan lades uden af Betragtning, at det, naar en Officer har naaet denne Alder og i Reglen har en Tjenestetid af 22 Aar, tilfulde vil have viist sig, om Vedkommende er skikket til Forfremmelse eller ikke.

§ 60.

Medens der i Regjeringens Lovforslag ingen Bestemmelse findes for Massimesterens Forfremmelse og Afstedigelse, har Mindretallet foreslaaet at overføre Bestemmelserne for Officererne ogsaa paa disse. Ligesom for Officererne saaledes har man troet at burde indsette en midlertidig Bestemmelse ogsaa for Massimesterens Vedkommende af Hensyn til de bestaaende Forhold.

Særlige Korps.

§ 64.

Det Intendanturkorps, der af Regjeringen er

foreslaaet, formenes ikke at staa i et passende Forhold til den af samme foreslaaede Plan for Antallet af Skibe i Flaaden. Mindretallet har derimod i sit Forslag holdt sig nøiagtigt til denne Plan saavel som til Forslaget om Værftets Ordning, idet man er gaaet ud fra, at Forplejningskorpsets Personale bør udgjøre en Del af det til Søværnet hørende faste Personale, og derhos være saa talrigt, at Skibene ved foresaldende Udrustning til Krig maa kunne forsynes med de fornødne Kræfter, der ere indøvede og nøie kjendte med deres Tjeneste tillys, og at det i Fredstid kan afgive det fornødne Antal Intendantur til Orlogsværftet og muligen til Forretninger i Ministeriet. Mindretallet har tillige taget Hensyn til Nødvendigheden af at have en Klasse, fra hvilken Forplejningskorpset kan rekruteret, nemlig den foreslaaede Underofficersklasse, der er i fuld Overensstemmelse med Forholdene i Søen.

§ 65.

Skjøndt Søminevæsenet endnu vistnok maa siges at være i sin første Udviklingsperiode og ikke har nogen egentlig Fortid, tør det dog med Bestemthed udtales, at det navnlig med lokale Forhold som vore vil faae en overordentlig Betydning for Forsvaret, at det maa tillægges en særlig Bægt og vil udkræve vor største Opmærksomhed i den nærmeste Fremtid. At det faste Søminekorps ikke bør være fælles for Søen og Flaaden, men bør helt henlægges under denne, tør anses som givet derved, at hele den praktiske Del af Arbejdet, Miners Udlægning, Placering, Forankring m. v. foregaar paa Søen ofte fjernt fra Kysten, og ei alene i Fartøier, men i særlig dertil indrettede Dampbaade, ligesom Søminen, benyttet som Angrebsvaaben, kun kan betjenes fra Skib eller Baad, inebens en ikke ringe Del af det Materiel, der benyttes saavel til Forarbejdelse som til Betjeningen, findes paa Orlogsværftet. Hvor stærkt Korps et bør være, er nærmest et Fremtidsspørgsmaal og ganske afhængig af, paa hvor mange Steder og i hvilken Udstrækning man vil anvende Minesystemet. Skjøndt man derfor neppe tør berolige sig med, at det af Mindretallet foreslaaede Befalingspersonale vil være tilstrækkeligt for en længere Aarrække, maa det for Udbliffet anses som et tilstrækkeligt Grundlag for Baadnets regelmæssige og nogenlunde kraftige Udvikling.

Den korte og flygtige Behandling, som i Udvalget er skænket Lovforslaget, har gjort, at Mindretallet ikke har kunnet faae Leilighed til at forvise sig om, hvorvidt andre af dets Medlemmer ere tilbøjelige til at slutte sig til disse Bemærkninger. Desuagtet har Mindretallet troet at burde bringe dem frem, og for tydeligere at fremstille sin Anskuelse for Thingets Medlemmer, har det sammenarbejdet de af det i Udvalget fremsatte Indringsforslag med selve Lovforslaget, der med disse vilde komme til at lyde saaledes: